

повторно и тукъ съ най-искренни благопожелания за насъ лично, за щастливо наше пжтуване, за успѣха на нашето дѣло, за освобождението на нашето отечество. Още не забравямъ съ какъвъ тонъ ни насърдчваше той въ понататъшната ни мисия и какъ ни наричаше апостоли на българската свобода, като шеговито даваше на единия отъ насъ името Петъръ, на другия Павелъ и като ни се молѣше въ сжщо врѣме да не го забравимъ, да му пишемъ отъ дѣто можемъ и да му даваме свѣдѣния за себе си и за нашето народно дѣло. Най-послѣ часа на 10 и 45 минути звънецътъ дрънна, ние се разцѣлувахме трогателно съ тоя нашъ скжпъ приятел, тренътъ тръгна, и българскитѣ делегати оставиха така и Лондонъ и Англия, слѣдъ като извършиха тукъ и устно, и писмено

Р. S. Г-жа Женсонъ и Fanny бѣха прѣкарали четири мѣсеца въ Парижъ това лѣто и ходили нарочно въ руската черкова да питатъ за васъ, но не научили нищо. — Изпращамъ ви вѣстника The Spectator. Той е най-добриятъ нашъ седмиченъ вѣстникъ“.

Но и по-послѣ г. Janson не ни забрави. Имамъ прѣдъ себе си едно прочуствено негово писмо отъ 4 марта 1879. Въ това писмо той се извинява надълго, за дѣто закъснѣлъ да отговори на едно мое писмо до него отъ 26 декемврия 1878., въ което му разказвахъ между друго за раздроблението чрѣзъ Берлинския договоръ на нашия народъ. Той ми разправя, колко припкалъ и колко се трудилъ да обнародва това мое писмо на английски въ Daily News, но не успѣлъ, че врѣмето било вече късно за подигане и разискване въ английския печатъ таквизъ въпроси. „Жално ми е, казва добриятъ г. Janson, като отъ всичко това съглеждамъ, че английскитѣ вѣстници или поне една частъ отъ английския печатъ прѣдпочита да хвърли було върху миналото. За мене ролята, която игра въ тоя източенъ въпросъ моето отечество, не е никакъ завидна, и азъ вѣрвамъ, че почтеннитѣ люде, отъ която партия и да сж, се срамуватъ отъ поведението на правителството въ тоя случай и за това искатъ да се забрави извършеното“. Послѣ това той продължава тъй: „Сега всѣки день се обнародва въ нашитѣ вѣстници съкращение на това, що се върши въ вашето (учрѣдително, б. пр.) събрание и често четемъ за васъ и за г. Цанкова. Казва се, че вие сте на чело (leader) на умѣрената партия, а г. Цанковъ — на напрѣдната. Азъ си обяснявамъ това отъ обстоятелствата, които ви окръжаватъ, ако и да не ги разбирамъ твърдъ много. Получихъ на врѣме писмото ви отъ Берлинъ заедно съ фотографинтъ, и това ни направи голѣмо удоволствие. Четохъ въ вѣстниците, че имало въпросъ за изпращане отново български делегати.